

Nghĩ Về Tình Yêu Trong Ngày Valentine

Valentine có người dịch là Ngày Tình Nhân. Cũng có người gọi đó là Ngày Cho Tình Yêu. Tôi thích cái nghĩa mở rộng của ngày lễ đặc biệt này.

Tình yêu, là đề tài của muôn thuở. Tình yêu, vô hình như không khí ta hít thở hàng ngày. Tình yêu, như giọt máu lan dần khắp cơ thể, nuôi sống từng tế bào. Từng sợi thần kinh được đánh thức, để lưỡi cảm nhận ngọt ... đắng ... chua ... cay, hay cái vị bùi ... chất khó tả. Để làn da cảm được nóng ... lạnh, hay đau ... êm. Để đôi mắt đón nhận ánh sáng và biết phân biệt xanh ... đỏ ... vàng, rồi tiếp nhận sự hài hoà ba màu sắc căn bản đó thành muôn sắc. Để tai lắng nghe âm thanh ở cường độ to ... nhỏ, và cao độ thấp ... trầm. Để tim giữ từng nhịp đập nhanh ... chậm, rung theo những đón nhận từ bên ngoài. Bộ não kết hợp những tín hiệu từ lưỡi, da, mắt, tai, và tim, rồi đẩy lên cảm giác vui ... buồn ... hờn giận khó hiểu ... ganh ghét đáng loại bỏ ... yêu thương ngập tràn.

Tình yêu, đi đâu cũng nghe nói đến. Đôi khi loáng thoáng như làn hơi giữa hai vùng nóng, lạnh nhiệt độ không cách nhau là bao, không đủ sức để làm rung sợi lông măng. Đôi khi lại ào ạt như cơn lốc, cuốn đi hơi thở, làm mạch máu căng phồng, khiến con tim rối loạn, tim lại nhịp đập. Chúng ta nói nhiều về tình yêu, nhưng không ai định nghĩa chính xác được tình yêu. Hai chữ tình yêu nghe thật quen, mà vẫn khó hiểu. Ai cũng lạc lõng trong thế giới vô hình của tình yêu, rồi nghiệm cho riêng cho mình ... một lẽ sống. Ta muốn bộ óc sáng suốt hơn, gạn lọc những kinh nghiệm đã học hỏi, để tránh những việc sẽ mang đến sâu muộn, đau thương. Tránh né đó mang đến cho ta sự an bình. Thật bình an, để đời phẳng lặng, đâm chán chường ! Ngày tháng rồi dần cướp đi sự sáng suốt của bộ óc. Cái đồng hồ cũ vẫn gieo tiếng tích tắc, ri rả đếm thời gian. Ánh loé chớp từ ngọn đèn lù mù sắp dứt bóng như kéo sợi kim giây quay ngược lại. Đứng ở một góc tối nào đó, ta nhìn lại kỷ niệm. Ở đó ta thấy rõ tình yêu thật nồng nàn và bông bột của tuổi trẻ ... thật sống động, thấy cái sai lầm ta đôi lần vấp ngã, nghĩ đến ... vẫn thấy đau ! Quá khứ đã trôi qua, dù có muốn ... cũng không sống trở lại được. Đôi khi ... kỷ niệm trở lại với ta trong giây phút trống trải nào đó và cái cảm giác yêu lại bùng sống, chỉ trong phút chốc, rồi tắt lịm như đồng tro tàn. Có phải ... “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Đời mất nhau khi đã trọn câu thề”, như Xuân Diệu đã thốt lên ? Tình yêu đẹp, bền lâu cần được nuôi dưỡng và đòi hỏi ... Thôi, tôi chợt nhớ đến vài câu chuyện về tình yêu muốn nhắc lại, trước khi đi đến kết luận này ... cho riêng tôi.

Chắc hẳn nhiều người vẫn nhớ đến truyện ngắn “Anh Phải Sống” của Nhất Linh. Chỉ chừng chục trang, tác giả đã vẽ lên một bức tranh thật sống động của hai vợ chồng trẻ, chiều chiều vớt củi trên sông bên nhau. Họ lặng lẽ làm việc và chỉ nói với nhau những câu thật vu vơ. Mưa gió đột ào ập đến. Giòng nước xiết cuốn trôi chiếc thuyền bé con con mà hai vợ chồng kia cố lèo lái vào bờ. Sức người có hạn. Con thuyền bị lật giữa sự tiếc rẻ của người vợ vì đã bỏ bao công lao để vớt được ngàn ấy củi chiều hôm đó. Họ nương vào nhau, bơi vào bờ. Sau một thời gian vật lộn với sóng gió, người vợ mỏi mệt, phải bám vào chồng. Thỉnh thoảng người vợ hỏi anh chồng liệu có bơi tiếp được nữa không. Người chồng chỉ âm ừ một lúc rồi thốt đôi ta sống chết có nhau. Đẹp quá phải không, một mối tình chung thủy. Nếu chỉ có vậy, ít ai nhớ đến truyện này. Câu thốt “Còn thằng Bò, cái

Nhón, cái Bé. Không, anh phải sống !” và hình ảnh người vợ buông tay, chìm xuống đáy sông tạo nên kết cục thật thương tâm và giữ cái nghĩa của chữ yêu, sống mãi trong tôi đến ngày nay.

Một sáng nọ trên đường lái xe đến sở, tôi nghe được một câu chuyện ngắn trên radio về Trái Tim Đẹp. Có anh chàng nọ thường đi khoe giữa chợ rằng mình có trái tim đẹp. Ai cũng trầm trồ ngợi khen quả tim thật cân xứng, căng đầy nhựa sống, đập thật đều trong lồng ngực của chàng thanh niên bô trai này. Từ đâu có một ông lão ốm yếu, ho sù sụ bước đến. Ông ta bảo “Không chính trái tim tôi mới đẹp.” Mọi người đều cười ồ khi trông thấy quả tim chẳng ra hình ngòm, bị cắt xén dăm chỗ, và được vá vúi chằng chịt. Trái tim đó chỉ còn thoi thóp thờ. Vênh vang bộ ngực của mình, anh thanh niên đẹp trai kia vừa hỏi, vừa cười “Thế con tim của cụ đẹp ở điểm nào.” Không một chút ngần ngại, ông già ốm đau, đặt nhẹ tay lên tim rồi bảo “Chỗ bị thiếu hụt này, tôi đã cắt để nối vào tim vợ tôi khi sắp ngừng thờ để cung cấp thêm giòng máu quý cho vợ tôi. Dăm chỗ kia, tôi đã san sẻ cho các đứa con tôi khi chúng cảm thấy lạc lõng trên cõi đời này. Góc kia tôi đã tặng cho người bạn túng thiếu, cần giọt máu để đổi gạo. Cuối tim, tôi đã cho một người không quen đang đau khổ. Tôi an ủi họ vậy mà. Còn những vết vá này là gán ghép của những miếng tim tôi nhận lại từ những người tôi đã xé tim mình cho đi. Có chúng, tôi cảm thấy hạnh phúc lắm. Anh xem, tim đôi vẫn còn đập đến ngày nay.” Nghe đến đó, chàng thanh niên liền xé lấy một mảng tim của mình trao cho ông già “Cháu xin biếu cụ một tí để tim cụ thêm một cái xẹo thật đẹp. Cháu xin cảm ơn cụ đã cho cháu hiểu cái đẹp của tình yêu.”

Tuần trước, trường con tôi tổ chức ngày Family Arts để phụ huynh có dịp gần gũi hơn với con em của mình và tạo cơ hội cho các em thêm sáng tạo. Vợ tôi và hai con phụ trách hai quầy. Tôi vụng về, chẳng làm được gì, nên đi quanh sắp xếp vật dụng cho các quầy. Phải nói, tôi thật sự ngạc nhiên về nghệ thuật. Cũng bằng ấy giấy mực, cùng một hướng dẫn, trong phút chốc bức tường sau lưng đã đầy ắp những tấm art màu sắc thật vui mắt và hình thật sống động. Nhìn ở mỗi góc, lại khám phá ra một cái hay. Bỗng dung tôi chú ý đến một đứa bé gái chừng tám, chín tuổi đang ngồi ở một bàn sâu trong góc gym. Cháu bé đó đang vò tờ giấy, rồi mắt tuôn giòng, xé vụn nó đi. Tôi lân la đến hỏi “Cháu đang làm art gì thế?” Nó e dè chẳng trả lời. Tôi đến quầy của vợ tôi phụ trách lấy hai lọ keo và vài tờ giấy màu. Đến bàn của con bé, tôi cũng xé tờ giấy cho vụn ra. Nó mở đôi mắt tròn xoe nhìn tôi. Cái dấu hỏi to tướng hiện rõ trên khuôn mặt đã khô nước mắt. Chẳng một lời giải thích, tôi chồng từng mảnh giấy vụn và dán vào nhau ra chữ Hello. Tôi mới học được Mosaic Art từ quầy vợ tôi phụ trách. Biết con bé muốn thử, tôi đẩy lọ keo kia về phía nó. Đứa bé gái lí nhí cảm ơn rồi cũng làm như tôi. Được một lát, cháu đã làm xong một trái tim màu đỏ hồng. Hai ngăn là hai trái tim nhỏ màu vàng và màu đen. Thấy tôi trầm trồ khen, đứa bé nhoèn nụ cười tươi rói “Cháu đã có món quà Valentine cho mẹ của cháu. Bác thấy em của cháu có dễ thương không?”, nó chỉ vào quả tim non nớt màu vàng bên ngăn trái. “Mẹ cháu may mắn lắm đó. Mẹ cháu đâu?”, tôi tò mò ngó quanh. Nó trả lời “Dạ, mẹ cháu hôm nay phải đi làm.” Thấy tôi còn ngơ ngác, con bé thông minh nói tiếp “Ba của cháu đã dọn ra từ tháng trước.” Tim tôi bỗng đau nhói ... như trái tim đang rạn nứt được đứa bé chắp vá lại. Chiều nay, về đến nhà chắc mẹ cháu sẽ sung sướng lắm. Cái suy nghĩ của đứa bé này sẽ là niềm an ủi cho cả đời còn lại của người mẹ thiếu may

mắm. Tờ giấy chấp nôi này nhiều ý nghĩa và đẹp hơn cả chục bó hoa hồng mà cô đã nhận được, có thể vào những năm nào lâu lắm rồi.

“Tại sao trời lại bắt tôi sống ! Đến lúc này tôi đã mỏi mệt lắm rồi. Tôi không còn nhận rõ ngày và đêm, cảnh vật trong nhà và ngoài ngõ. Không gian và thời gian, sao mơ hồ như giấc ngủ dật dờ. Lưng tôi đau quá vì tôi không xê dịch được nữa. Trời hãy cho tôi đi, để tôi không còn là mối bận tâm của vợ con tôi. Tôi đã mãn nguyện với cuộc đời. Xin cho tôi ra đi, không một lời hối tiếc...” Tiếng thở cắt quãng giữa đêm hay tiếng trần trời vang vọng đâu đây. Rồi tiếng cằn nhằn “Sao bà không để tôi ngủ yên, mà cứ chốc chốc lại vào đánh thức tôi dậy vậy. Tôi không đói. Tôi chưa muốn ăn. Tôi đã uống thuốc rồi ...” Hôm sau câu nói lại khác đi một ít “Thằng Tí mày lấy cáo áo vest của ông mà mặc. À mày còn to hơn ông. Bà ơi, đưa cho cháu tiền đi may áo. À, đến tháng sáu cháu mới ra trường cơ à.” Cái ngày mai, ngày mốt kéo thêm cái lý do vì con này, cháu nọ đã kéo ông lão khỏi giường bệnh. Ông phải gượng sống và muốn sống vì cái ngày mai đó ...

Bốn câu chuyện không ăn nhập đó là bốn khía cạnh của tình yêu. Chẳng biết có ai chung một kết luận như tôi ...

Happy Valentine !

Hãy mở rộng con tim để sống, để mãi ca ngợi tình yêu. Đừng hạn hẹp tình yêu chỉ cho đôi lứa. Với tôi, yêu có nghĩa là cho không cần nhận. Khi cho, niềm vui đã ngập tràn. Hãy cho chính mình niềm vui không dứt đó và sẵn sàng đón nhận những ngạc nhiên của ngày mai. Tình yêu luôn là sức mạnh diệu kỳ mang đến hạnh phúc.

*“Tên lao vút, gió cao lời chúc tụng
Yêu lâu dài, hãy mở rộng con tim
Hai ngăn mây ... thập thành ...hoà nhịp thở
Giọt mưa xuân ... hạnh phúc ... trải đầy trời.”*

Khù Khờ
Valentine 2009